

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1936

ΑΡΙΘ. 5

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

ΕΝ ΤΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ, ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΓΡΑΜΜΑΣΙ
(30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ)

Ἡ ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ Ἐκκλησία γεραίρει κατ' ἑξοχὴν ἐκ πάντων τῶν μεγάλων τοῦ Χριστιανισμοῦ Πατέρων τὸν μέγαν Βασίλειον, τὸν θεολόγον Γρηγόριον καὶ Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον διὰ δύο σπουδαιοτάτους λόγους: πρῶτον διὰ τὴν ὅλως ἐξαιρετικὴν αὐτῶν θέσιν ἐν τῇ χριστιανικῇ θεολογίᾳ, καὶ δευτέρον ὡς ἐκ τῆς σπουδαίας αὐτῶν σημασίας διὰ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα.

Θεολόγοι ἀνεδείχθησαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ πολλοὶ καὶ σπουδαῖοι· εἰς τοὺς τρεῖς ὅμως τούτους ἱεράρχας κυρίως ὀφείλεται ἡ λύσις τοῦ μεγίστου καὶ δυσκολωτάτου τῶν χριστιανικῶν δογματικῶν προβλημάτων, τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὴν θεότητα τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον καταταράξαντος καὶ ἀναστατώσαντος τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν. Ἡ εἰς τὸ δογματικὸν ἀδιέξοδον γνωστὴ παρέμβασις τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου διὰ τοῦ ἐπινοηθέντος ὑπ' αὐτοῦ δογματικοῦ ὄρου, τοῦ ἐκφράζοντος τὴν σχέσιν τῆς οὐσίας τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὴν τοῦ Πατρὸς, καὶ ἡ ὀριστικὴ αὐτοῦ περίληψις ἐν τῷ συμβόλῳ δὲν ἴσχυσε νὰ ἄρῃ τὰς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πολυχρονίους διαφωνίας· αὐταὶ ἠφρανίσθησαν μόνον διὰ τῆς θεολογίας τοῦ Βασιλείου καὶ ἰδίᾳ τοῦ Γρηγορίου, ἀμφοτέρων μετὰ τὰς ἐν Ἀθήναις σπουδὰς ἐγκυψάντων εἰς τὴν θεολογίαν τοῦ μεγάλου Ὁριγένους. Ἡ εἰς τὸ μέγα τοῦτο δογματικὸν ζήτημα συμβολὴ τῶν δύο τούτων μεγάλων θεολόγων ἔθηκε τέρμα εἰς τὰς περὶ αὐτὸ συζητήσεις ὀριστικόν, οὕτω δὲ ἀπεσόβησε τὸν διὰ τῆς παρατάσεως τῶν διαφωνιῶν μέγαν τῆς Ἐκκλησίας κίνδυνον. Ἀλλ' ἐὰν οἱ δύο οὗτοι μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι κατοχύρω-

σαν διὰ παντὸς τὸ θεμελιωδέστερον τῶν χριστιανικῶν δογμάτων, ὁ Χρυσόστομος Ἰωάννης ἦλθε νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον ἐκείνων διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς. Ἡ ἀκαταπόνητος τοῦ ἱεράρχου τούτου κηρυκτικὴ δρασίς, ἐπεκταθεῖσα εἰς ὀλόκληρον τὴν ἁγίαν Γραφὴν καὶ περιλαβοῦσα πάσας τῆς ζωῆς τὰς πλευρὰς καὶ τὰς ἐκδηλώσεις, ἀνέδειξε τὸν Χρυσόστομον ὡς τὸν κατ' ἑξοχὴν χριστιανὸν ἠθικολόγον, εἰς τὸ στόμα τοῦ ὁποίου αἱ ἠθικαὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀρχαὶ προσεκτιῶντο τὴν διαύγειαν τοῦ κρυστάλλου, εἰς τοῦτο δ' ὀφείλεται τὸ ὅτι ὁ Χρυσόστομος ἀπέβη εἰς πάσας τὰς χριστιανικὰς γενεὰς ὁ δημοφιλέστερος τῶν χριστιανῶν διδασκάλων.

Ἀλλ' οἱ τρεῖς οὗτοι ἱεράρχαι προσέφεραν εἰς τὴν χριστιανικὴν θεολογίαν καὶ ἄλλην ὑπηρεσίαν οὐχ ἥττον σπουδαίαν: ἔθεσαν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῆς ἀνάδειξιν τὸ προσφεύστερον ἀπὸ ἐπόψεως ἀκριβολόγου διατυπώσεως ὄργανον, ὁποῖον ὑπῆρξεν ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα οὐ μόνον ἀπὸ ἐπόψεως φραστικῶν τύπων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐπόψεως ἰδεῶν. Μεστοὶ σοφίας ἑλληνικῆς ἀπὸ τῶν τότε ἑλληνικῶν πνευματικῶν κέντρων, μάλιστα δ' ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὴν ἐκφρασίαν τῶν βαθειῶν ἐννοιῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐχρησιμοποίησαν κατὰ τόσον τέλειον τρόπον τὰς λεπτότητας τοῦ ἑλληνικοῦ φιλοσοφικοῦ πνεύματος καὶ τὸν ἄριστον τύπον τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ὥστε οὐ μόνον ἰσάξιοι τῶν ἑλλήνων συγγραφέων τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος ἀνεδείχθησαν, ἀλλὰ καὶ ἀπέριως ἀνώτεροι ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ὅτι εἰς τὴν θεϊαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἔδωκαν πρὸς ἐκφρασίαν θεῖον ὄντως πλοῦτον ἐννοιῶν τέως ἄγνωστον, οὕτω δ' ἐγένοντο οἱ φορεῖς τοῦ πρωτοφανοῦς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα χριστιανικοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ πολιτισμοῦ, οὗτινος ἡ ἀνταύγεια ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τῆς ἐποχῆς τῶν ἠκτινοβόλησε καὶ

ἀκτινοβολεῖ εἰς τοὺς ἐφεξῆς αἰῶνας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἢ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας θεσπιθεῖσα ἐορτὴ τῶν τριῶν Ἑσσαρχῶν συνεδέθη ἀρρήκτως πρὸς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ὡς ἐορτὴ οὐ μόνον τοῦ θριάμβου τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς θεολογίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἑλληνοχριστιανικῶν γραμμάτων, ἐκ τῶν ναμάτων τῶν ὁποίων οὐ μόνον σύμπαν τὸ ἑλληνικόν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπότης ὅλη ἀντλεῖ καὶ θὰ ἀρύεται εἰς τὸ διηνεκὲς τὰ στοιχεῖα, δι' ὧν πνευματικῶς τε καὶ ἠθικῶς τελειοῦται ὁ ἄνθρωπος.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Λουκ. 18, 10 - 14.

Δὲν εἶναι ἄσκοπον τὸ ὅτι ὁ φιλόσοφος Ἰησοῦς εἰς τὸν ναὸν θέτει ἐκτυλισσόμενον τὸ παραβολικὸν γεγονός τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι σκέπτονται ὅτι ἢ κατ' οἶκον ἢ ἢ κατ' ἰδίαν προσευχὴ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποκαταστήσωσι τὴν ἐντὸς τοῦ ναοῦ, κατὰ μόναν ἢ ἐν δημοσίᾳ λατρείᾳ, τελουμένην προσευχήν, ἂν τὸ γεγονός τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ σιωπηρὸν μὲν, ἀλλὰ διάτορον ἔλεγχον, εἶναι τοῦλάχιστον ἀνεπίδεκτος ἀντιγνωμίας ὑπόδειξις. Ὁ Κύριος ἡμῶν εἶπεν ὅτι «Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν». Ἄλλ' ἡ πνευματικότης αὕτη τοῦ Θεοῦ, ἡ πανταχοῦ παρουσία του, ἢ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ προσκύνῃς τῆς Θεότητος, οὐδέποτε ἐνοήθησαν, οὔτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, οὔτε ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων, οὐδὲ παρ' οὐδενὸς εὐσεβοῦς καὶ ὀρθοδοξοῦντος οὔτως, ὥστε νὰ θεωρηθῶσι ποτε περιτταὶ ὀρισμένα ἐξωτερικὰ προϋποθέσεις καὶ πράξεις, ὡς τὸ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ πλαίσιον τῆς ὄντως θεαρέστου προσευχῆς. Καὶ πρωτίστη τοιαύτη προϋπόθεσις εἶναι ἡ προσέλευσις τοῦ χριστιανοῦ εἰς τὸν ναόν, τὸν ὁποῖον ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐχαράκτηρεν ὡς οἶκον προσευχῆς, πάντως μὲν κατὰ τὴν δημοσίαν τέλεσιν τῆς λατρείας, ἀλλὰ καὶ κατὰ προαίρεσιν «ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ». Πᾶσα ἀντίθετος ἀντίληψις, ὁποθενδήποτε καὶ παρ' οἰουδήποτε προερχομένη, εἶναι ὑποβλή τοῦ μεγάλου τῆς ἀνθρωπότητος ὑπνωτιστοῦ διὰ τῆς μορφῆς τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς πλάνης.

Ἄλλὰ καὶ ὁ ναὸς ὅμως δὲν σώζει αὐτοδικαίως. Ἐντὸς τοῦ ἰδίου ναοῦ ὁ Τελώνης ἐσώθη· ἐντὸς τοῦ ἰδίου ναοῦ ὁ Φαρισαῖος ἐνανάγησεν! Ἐντὸς τοῦ ἰδίου λιμένος ὁ Τελώνης ἠσφαλίσθη· ἐντὸς τοῦ ἰδίου λιμένος ὁ Φαρισαῖος κατεποντίσθη, «οὐ τί γένοιτ' ἂν αἰσχροτέρου» κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χριστόστο-

μον εἰπεῖν, «τί γένοιτ' ἂν αἰσχροτέρου τοῦ καὶ ἐν τῷ λιμένει ναυαγεῖν»; «Λέγω γὰρ ὑμῖν», διαβεβαιοῖ ὁ Κύριος, «ὅτι κατέβη οὗτος, ὁ Τελώνης, δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος, ὁ Φαρισαῖος!» Ὑπόμνησις πικρὰ πρὸς τοὺς φέροντας τὰ βήματα αὐτῶν πρὸς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου ἄνευ τῶν προϋποθέσεων καὶ τῶν γενναίων ἀποφάσεων ἐκείνων, αἵτινες καθιστῶσι τὸν ναὸν λουτρὸν παλιγγενεσίας, ἁγρεῖον ψυχῆς, τόπον σωτηρίας. Μετάβασις τοῦ χριστιανοῦ εἰς τὸν ναὸν πρέπει νὰ θεωρηθῆται *πραῖσις* σοβαρὰ καὶ κρίσιμος. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν ναυάγιον!

Ἐὰν παντοῦ καὶ πάντοτε ὁ χριστιανὸς εἶναι εὐκταῖον νὰ εἶναι ἐμπεποτισμένος ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ταπεινοφροσύνης, πόσῳ μᾶλλον κατὰ τὴν ὄραν τῆς προσευχῆς, ἐντὸς μάλιστα τοῦ ἱεροῦ ναοῦ; Ἐὰν πρὸς τῶν ἐν ἐξουσίαις καὶ ἀρχαῖς, καὶ τοῖς ὁπωσδήποτε ἀνωτέροις ἡμῶν, εὐρισκόμενοι, ἰστάμεθα μὲ ὕφος συνεσταλμένον, καὶ αὐτὸ τοῦτο λαμβάνωμεν ἰκέτου σχῆμα, συναισθανόμενοι τὴν ἰδίαν ἡμῶν σμικρότητα καὶ τὸ ὑποδεὲς ἐνώπιον τοῦ ὄγκου τῆς θέσεως καὶ τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ὑπεροχῆς ἐν γένει, πόσῳ μᾶλλον τοῦτο εἶναι ἀρμόδιον, ὅταν ἰστάμεθα ἐνώπιον τῆς θείας Μεγαλωσύνης; Ἐὰν ὡς τέκνα ὀφείλομεν εἰς τοὺς γονεῖς ἡμῶν καὶ ἀνωτέρους, εἰς τοὺς εὐεργέτας ἡμῶν ἐπίσης, στάσιν εὐλαβείας, εὐγνωμοσύνης, σεβασμοῦ καὶ κοσμιότητος, πόσῳ μᾶλλον ἐνδείκνυται στάσις τοιαύτη ἐνώπιον τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς; Ἴδου ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας, ἐν τῇ ὑποβλητικῇ ἐπάρσει αὐτοῦ, παρεγνώριζεν ὁ ταλαίπωρος Φαρισαῖος, παρ' ὅλην τὴν σοφίαν του, παρ' ὅλον τὸν ὄγκον τοῦ ὀνόματός του. Ἡ παραγνώρισις τῆς ἀξίας τῆς ταπεινοφροσύνης, ἐξώθησεν αὐτὸν εἰς τὸ βῆραθρον· καὶ ἐνώπιον μὲν τοῦ Θεοῦ ἀπέδειξεν αὐτὸν μέγροι τοῦ γελοίου θρασύτατον καὶ ἀναιδῆ καυχισιολόγον, ἀπέναντι δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐχθρὸν επικίνδυνον, καταρρονητὴν τῆς κοινῆς ἀδελφωσύνης, ὡς μοχθηρὸν καὶ ἀπαισίον. Καὶ οὕτως ἐπῆλθεν ἡ δραματικὴ πτώσις! «Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».

K.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΑΠΟΚΕΙΜΕΝΑ ΕΝ ΤΩ ΑΡΧΕΙΩ,
ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ ΚΙΜΩΛΟΥ

[2]

Ἄρ. 505
τὴν 16 Φεβρουαρίου
1845

Ἐν Ἐρμούπολει

Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος

Ἐ

διοικητῆς Σύρου

Πρὸς τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐπίτροπον
Κιμώλου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπισκοπὴ Μήλου χηρεῖται κοινοποιούν-
τες ὑμῖν ἐν ὀπισθογράφῳ, δυνάμει τῆς ὑπ' ἄρ. 29,180
τῶν 5 τοῦ μεσοῦντος μηνὸς διαταγῆς τοῦ Ἰπουργείου
τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τὴν ὑπ' ἄρ. 11,938 ἀπὸ 26
Νοεμβρίου 1843 συνοδικὴν ἐγκύκλιον περὶ τῶν προε-
τοιμαζομένων διὰ τὴν ἱεροσύνην νέων μετὰ πίνακα τῶν
ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ἐνοριακῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἐφημε-
ρίων, οἷς παρακλοῦμεν νὰ προσδιορίσητε ὑμεῖς ἀπὸ
τοῦδε ἔριστικῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπαιτουμένων νέων
εἰς διαδοχὴν τῶν ἐφημερίων τῶν ἀποδιδωσάντων ἢ ἄλ-
λως πως καταστησομένων ἀνικάνων καὶ ἐνεργήσητε
τὰ λοιπὰ σύμφωνα μετὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀνωτέρω ἐγκυ-
κλίου.

Ἐ διοικητῆς καὶ αὐτοῦ ἀπόντος
Ἐ Γραμματέως.

Ὅπισθεν τοῦ ἐγγράφου τούτου ἔχει ἀντιγραφῆ ἡ
ὑπ' ἀριθμὸν 11133, 11610, 11938 (τῆς 26 Νοεμβρίου
τοῦ 1843) ἐγκύκλιος τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἧς ἔχει ἐκ-
δοθῆ ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ἐγκυκλίων τῆς ἱερᾶς Συνό-
δου (Ἐν Ἀθήναις 1854 σ. 154 ἔ).

Πρὸς ταῦτα ἀπαντῶ ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος Κι-
μώλου διὰ τοῦ ἀκολούθου ἐγγράφου.

Ἄρ. 2. Ἀποστέλλεται ἐσωκλείστως πίναξ κατὰ τὴν
ὑπ' ἄρ. 505 καὶ ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου π. ἔ. διαταγὴν
τῆς. Παρατηρεῖται δὲ εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ μὲν Φραγκού-
λης ἱερεὺς ἐφημερεῖ δύο ἐκκλησίας καὶ ὁ Ἀθανά-
σιος Βουκάκης ὁμοίως.

Διὰ τῆς παρατηρήσεως ταύτης κατανοεῖ ἡ Σ. Διοί-
κησης ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη προπαρασκευῆς διὰ τὸ
τῆς ἱεροσύνης ἀξίωμα νέων ὑποψηφίων ὡς καὶ προε-
τοιμαζομένων, νέων, ἐνῶ μάλιστα ἐδόθησαν πρὸ ἡ-
μερῶν ψῆφοι πρὸς χειροτονίαν νέου ἱερέως καὶ ὡς
ἐκ τούτου ὁ δῆμὸς μας εὐπορεῖ ἱερέων. Ἐξ ἑνὸς δὲ
χωρίου συγκεῖται ὅλος ὁ δῆμος ἀπαριθμούμενος εἰς
διακοσίας ὡς ἔγγιστα οἰκογενεῖας. Πόσας δὲ οἰκογε-
νεῖας περιέχει ἐκάστη ἐνοριακὴ ἐκκλησία, τοῦτο εἶναι
ἀπροσδιόριστον, ὡς ἐλευθέρου ὄντος ἐκάστου πολίτου
ἐνορεῦσθαι εἰς ὁποῖαν τῶν ἐνοριακῶν ἐκκλησιῶν
βούλεται.

Ἐν Κιμῳλῷ τὴν 15 Μαΐου 1845

Ἐ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος

Ἀθανάσιος Βουκάκης

Ὅπισθεν τοῦ ἐγγράφου τοῦ γραμματέως τοῦ διοι-
κητοῦ Σύρου ἔχει καταγραφῆ πίναξ, ἐνῶ ἀναγράφε-
ται ὅτι αἱ ἐνοριακαὶ ἐκκλησίαι εἶναι 4 ὡς καὶ τὰ ὀ-
νόματι τῶν τεσσάρων ἱερέων μετὰ τῆς ἡλικίας αὐτῶν
ὡς ἀκολούθως.

Σκευοφ. Κυπριανὸς 55

Ἰωαννίκιος Σαλβαράς 56

Παπᾶ Α. Μποκάκης 48

Παπᾶ Φ. Λογοθέτης 30

Ἄνωθεν ὁμοῦ τοῦ ἐγγράφου τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἐ-
πιτρόπου ὑπάρχει ἕτερος κατάλογος, ἐν ᾧ ἀναγράφε-
ται ὅτι αἱ ἐνοριακαὶ ἐκκλησίαι εἶναι 7 ὡς καὶ τὰ ὀ-
νόματα πέντε ἱερέων μετὰ τῆς ἡλικίας αὐτῶν διαφε-
ρούσης πρὸς τὸν ἀνωτέρω πίνακα.

Πρωτόταπος Κυπριανὸς 50

Ἰωαννίκιος Σαλβαράς 55

Ἀθανάσιος Βουκάκης 52

Παπᾶ Φραγκούλης Λογοθέτης 36

Παπᾶ Ἰωάννης Ἀφεντάκης 35.

Ἐ κατάλογος οὗτος φέρει τὴν χρονολογίαν 15 Μα-
ΐου 1845 καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἐπι-
τρόπου Ἀθανασίου ἱερομονάχου Βουκάκη.

Ἄρ. Πρωτ. 711

Διεκ. 131

Ἐν Ἐρμούπολει Σύρου

τῆ 15 Ἰουλίου

1856

Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος

Ἐ

Σύρου καὶ Τήνου

Μητροπολίτης

Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἡμετέρους ἐπιτρόπους

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σκε-
πτομένη περὶ τῶν κανονικῶν καὶ τυχηρῶν δικαιωμά-
των τῶν ἐφημερίων τοῦ Κράτους καὶ ἔχουσα ἀνάγκη
ἀκριβοῦς περιγραφῆς αὐτῶν διὰ νὰ ὀδηγηθῆ εἰς
τὰς σκέψεις τῆς ἐπιστέλλουσα ἡμῖν τὸν ὡδε ἐγκλεισ-
μενον πίνακα προστεκάλεσεν ἡμῖς νὰ πέμψωμεν εἰς
αὐτὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν τῶν τοιούτων τυχηρῶν, ὡς
ἐκάστη στήλῃ διαλαμβάνει.

Τοῦ πίνακος λοιπὸν τούτου, ἀποστέλλοντες ὑμῖν
ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον οἷς προσκαλοῦμεν, ἵνα ἐν διαστή-
ματι ἐνὸς μηνὸς σημειώσητε ὡς ἐκάστη στήλῃ δια-
λαμβάνει, τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποῖόν τὸ ἀπογινόμενον ἐκ
τῶν δικαιωμάτων ἐκάστου τῶν ὑφ' ὑμῶν ἐφημερίων
καὶ ἀποστείλητε ἡμῖν αὐτοὺς ἐν καθαριότητι καὶ
καλλιγραφίᾳ γεγραμμένους.

Τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἀναμένομεν ἐν τῷ
τῆς ὀρισμένης προθεσμίας ἀνυπερθέτως.

Ἐ Μητροπολίτης

Σύρου καὶ Τήνου Δανιὴλ

Ἐν ἰδιαιτέρῳ φύλλῳ χάριτος εὐθῆται ἡ ἀπάντησις
τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἐπιτρόπου Κιμώλου ὑπὸ τὴν ἐπιγρα-
φὴν «Πίναξ τῶν ἀνεκαθεν νενομισμένων καὶ τυχη-
ρῶν δικαιωμάτων διδομένων εἰς τοὺς ἐφημερίους»
τῆς Κιμώλου διηρημένος κατὰ τὸ σταλέν, ὡς φαίνε-
ται, ὑπόδειγμα εἰς δύο μέρη: «Δικαιώματα νενομι-
σμένα» καὶ «Δικαιώματα τυχηρά». Ἐ πρῶτος πίναξ
ἀποτελεῖται ἐκ 13 στηλῶν αἰτινες ἄνωθεν φέρουσι
τὰς ἀκολούθους ἐπιγραφάς: Δῆμος. Χωρίον. Ἄρι-
θμὸς οἰκογενειῶν. Ἄριθμὸς ἱερέων. Σίτον. Σμιγόν.
Ἄραβόσιτον. Οἶνον. Ἐλαιον. Τυρόν. Μαλλία. Κου-
κούλια. Χρήματα. Ἐ δεύτερος ἀπατελεῖται ἐκ 12 στη-
λῶν, αἰτινες ἄνωθεν φέρουσι τὰς ἀκολούθους ἐπιγρα-
φάς: Δίσκου. Ἄγιασμὸν ἐν οἰκίαις. Ἄγιασμὸν προε-
τομηνας. Βίβλιον. Γάμον. Κηδεῖαν, Μνημόσινον.
Λειτουργίαν. Εὐχέλαιον. Εὐχέλαιον εἰς λεχώ. Εὐχέ-
λαιον εἰς ἀσθενεῖς. Τὸ ὄλον. Ἐκ τοῦ πρώτου πίνακος

ἔχουσι συμπληρωθῆ αἱ ὑπ' ἀριθμὸν 1. 2. 3. 4 καὶ 6 στήλαι, διότι ἄλλα νενομισμένα δικαιώματα δὲν εἶχον οἱ ἱερεῖς τῆς Κιμώλου, ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου αἱ ἑννέα πρῶται στήλαι καὶ ἡ δωδεκάτη. Ὅπισθεν τοῦ φύλλου ἔχουσι γραφῆ αἱ ἀκόλουθοι παρατηρήσεις.

«Παρατηρήσεις.

Ἄπαντα τὰ σημειωθέντα δικαιώματα εἰσιν ἐτήσια ὑπολογισθέντα ὡς ἔγγιστα δι' ἓνα ἕκαστον τῶν ἱερέων. Σμιγὸς δίδεται ἀπὸ τοῦ ἐνοριῆτος διὰ τὸν ἀγισμὸν, τὸν ὁποῖον συνειθοῦν νὰ κάμνωσιν εἰς τὰ ἀλώνια. Ὡς κανονισμένον δικαίωμα εἶναι, νὰ δίδῃ ἕκαστος ἐνοριῆτης ἓνα σμιγαδέσιον ψωμί κατὰ Κυριακὴν εἰς τὸν ἐφημέριόν του, τὸ ὁποῖον καὶ ἔδιδον, ἀλλ' ἤδη ὡς ἐκ τῆς δυστυχίας ὀλίγοι τῶν ἐνοριῶν τὸ δίδουν. Ἀπολαμβάνουσιν οἱ ἐφημέριοι καὶ ἄλλα μικρὰ τινα δικαιώματα ἀπὸ τὰς ἀρτοκλασίας, ἀλλ' ἀσήμιστα. Εἰς τὰς κηδείας ἕκαστος ἱερεὺς λαμβάνει λεπτὰ εἴκοσι δι' ἕκαστον λείψανον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ παρευρεθῆ, ἀλλ' ὁ ἐφημέριος τοῦ ἀποβιώσαντος κάμνων τὰ ἐτήσια μνημόσυνά του, δηλ. σαρανταλείτουργον κ.λ.π. λαμβάνει δραχμ. 20. Ἄλλας ἀπολαυὰς ἀπὸ μνημόσυνα δὲν ἔχουν. Εἰς τὴν δεδομένην εἰς τὴν λεχῶ εὐχὴν δὲν λαμβάνουν κανέν δικαίωμα. Ἐναν μόνον δίσκον εὐγάθουν τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα, ἀλλ' ἀφοῦ ἀφαιρεθῆ τὸ ἔξοδον τοῦ κηροῦ, τὸ ὁποῖον συνειθοῦν οἱ ἐφημέριοι νὰ κάμνουν. Μικραὶ ἀπολαυὰι ἐκ τῶν λοιπῶν ἐνδιαλαμβανουμένων εἰς τὸν πίνακα δικαιωμάτων οὐτ' ἐλάμβανον οὔτε λαμβίνουσι, διότι καὶ πολλὰ ἐκ τῶν σημειουμένων προϋόντων ἢ νῆσος ὡς τὸ πολὺ δὲν παράγει».

Οἱ ἱερεῖς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐν Κιμώλῳ ἦσαν 6, ἅπαντες καταγόμενοι ἐκ τοῦ δήμου καὶ χωρίου Κιμώλου. Ἴδου αἱ οἰκογένειαι, αἷς εἶχεν ἕκαστος τῶν ἱερέων τούτων κατὰ τὰ νενομισμένα καὶ τυχηρὰ δικαιώματα αὐτῶν.

Οἰκονόμος Σάροθης. Οἶκογ. 40. Σμιγ. 120. Δισκ. 20. Ἄγισμ. ἐν οἰκίᾳ 2. Ἄγισμ. πρωτομ. 7. Βάπτ. 6. Γάμ. 5. Κηδ. 1. Μνημ. 20. Λειτουργ. 15. Εὐχ. 3. Τὸ ὄλον 109.

Ἰωαννίκιος ἱερομόναχος Σαλιβαράς. Οἶκογ. 50. Σμιγ. 100. Δισκ. 15. Ἄγ. ἐν οἰκ. 2. Ἄγ. πρωτομ. 6. Βαπτ. 5. Γαμ. 2. Κηδ. 1. Μνημ. 20. Λειτ. 11. Εὐχ. 2. Τὸ ὄλον 89.

Ἀθανάσιος ἱερομόναχος Βουκάκης. Οἶκ. 20. Σμιγ. 40. Δισκ. 10. Ἄγ. ἐν οἰκ. 0. Ἄγ. πρωτομ. 3. Βαπτ. 2. Γαμ. 1. Κηδ. 1. Μνημ. 20. Λειτ. 3. Εὐχ. 2. Τὸ ὄλον 52.

Σκενοφύλαξ Κυπριανός. Οἶκογ. 49. Σμιγ. 100. Δισκ. 15. Ἄγ. ἐν οἰκ. 4. Ἄγ. πρωτομ. 8. Βαπτ. 6. Γαμ. 7. Κηδ. 1. Μνημ. 20. Λειτ. 15. Εὐχ. 3. Τὸ ὄλον 104.

Παπᾶ Μιχαὴλ Λογοθέτης. Οἶκογ. 37. Σμιγ. 90. Δισκ. 15. Ἄγ. 4. Ἄγ. πρωτομ. 8. Βαπτ. 5. Γαμ. 4. Κηδ. 1. Μνημ. 20. Λειτ. 12. Εὐχ. 2. Τὸ ὄλον 93.

Παπᾶ Ἰωάννης Οἰκονόμος Ἀφεντάκης. Οἶκ. 40. Σμιγ. 115. Δισκ. 15. Ἄγ. ἐν οἰκ. 6. Ἄγ. πρωτομ. 5. Βαπτ. 7. Γαμ. 5. Κηδ. 1. Μνημ. 30. Λειτ. 10. Εὐχ. 2. Τὸ ὄλον 108.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρου πίνακος προκύπτει ὅτι τὸ ὄλον

τῶν οἰκογενειῶν ἐν Κιμώλῳ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦσαν 216.

Οἱ πίνακες οὗτοι ἀπεστέλλονται ὑπὸ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἐπιτρόπου διὰ τοῦ ἐξῆς ἐγγράφου.

Ἄρ. Πρωτ. 12 Πρὸς τὸν Σ. Μητροπολίτην
Δισκ. 2 Σύρον καὶ Τήνον

Συνοπεῖα τῆς ἀπὸ 1ῷ Ἰουλίου ἐ. ε. ὑπ' ἀριθ. 711 ὑμετέρας ἐγκυκλίου σημειώσας εἰς τὸν σταλέντα πίνακα ἰδιαιτέρως διακεκριμένως δι' ἕκαστον ἐφημέριον τὰ ἀνέκαθεν νενομισμένα καὶ τυχηρὰ δικαιώματα, τὰ διδόμενα εἰς τοὺς ἐφημερίους, διευθύνω αὐτοὺς ἐσωκλειστῶς προσθέσας εἰς τὸν αὐτὸν πίνακα καὶ ὅσας ἐθεώρησα ἀναγκαῖας παρατηρήσεις μου πρὸς φωτισμὸν τῆς ἱερᾶς Συνόδου. Οἱ ἐνυπάρχοντες εἰς τὸν δῆμον τούτων ἱερεῖς ἅπαντές εἰσιν ἔγγαμοι μὲ οἰκογενεῖας ἐκτὸς δύο, τοῦ Ἰωαννικίου Σαλβαρά, καὶ τοῦ Ἀθανασίου Βουκάκη, οὔτινες εἶναι ἱερομόναχοι.

Ἐπιθέτωσθε

Ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος Κιμώλου

Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ἐνταῦθα ὅτι ὁ ἱερεὺς Ἀφεντάκης ἔχει καταρτίσει δι' ἑαυτὸν ἴδιον πίνακα φέροντα τὴν ἐπιγραφὴν, «Πίναξ τῶν ἀνέκαθεν νενομισμένων καὶ τυχηρῶν δικαιωμάτων διδομένων εἰς τοὺς ἐφημερίους. Ἐπισκοπὴ Σύρου. Ἐφημερία τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» καὶ ὑπογραφὴν «Ἐν Κιμώλῳ τῇ 27 Αὐγούστου 1856. Ὁ ἐφημέριος τοῦ κατὰ τὴν ἐνορίαν τῆς Κοιμήσεως ναοῦ. Ἰωαν. ἱερεὺς Οἰκ. Ἀφεντάκης». Ὁ πίναξ οὗτος ἀναγράφει τὰ αὐτὰ, αἵτινα καὶ ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς, ἔχει ὅμως καὶ τὰς ἀκολούθους παρατηρήσεις, ἀξίας δημοσιεύσεως.

«Ὡς κανονισμένον δικαίωμα λογίζεται μία προσφορὰ κατὰ Κυριακὴν Σμιγαλίην. Προσφέρονται δὲ κατὰ Κυριακὴν δέκα εἰς τὸν ναὸν ἄρα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἑνιαυτοῦ συνάγονται κατὰ τὰς 52 ἑβδομάδας 520, ἐπιτιμώμενοι δὲ φέρουσι δρ 156. Ἐκτὸς τούτων εἴθισται εἶς τινας ἑορτὰς νὰ κάμνωσιν τινες οἰκογένειαι ἀρτοκλασίαν, συνισταμένην ἀπὸ πέντε ἄρτους, ἐξ ὧν ὁ εἷς διανέμεται εἰς τὸν λαόν, οἱ δὲ τέσσαρες διὰ τὸν ἱερέα. Τούτων προσφέρονται κατ' ἑνιαυτὸν εἴκοσι. Ἀνὰ μίαν δρ. καὶ ὀγδοήκοντα λεπτὰ ἐπιτιμωμένη ἐκάστη κάμνουσι δρ. 36. Ἐπιτελοῦσι καὶ ἀγισμὸν ἐν τοῖς ἀλώνιοις τινὲς τῶν γεωργῶν, διὰ πληρωμὴν τοῦ ὁποίου ἀποδίδει ἕκαστος ἐν πινάκιον σμιγοῦ. Ἀποτελοῦνται τούτων εἴκοσι, ἐξ ὧν προσφέρονται μέχρι 5 κοιλῶν σμιγοῦ ἀνὰ 5 δρ. ἕκαστον συνάγονται εἰς δρ. 25. Συνάγεται ὅθεν ἐκ τούτων ὅτι τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα τῶν ἐφημερίων λογίζεται εἰς δρ. 298 ἐπιπιτωμένων τεσσαράκοντα δι' ἔξοδα τῆς ἐκκλησίας. Σημειωτέον ὅτι εἰς τὸ τοῦ δίσκου δικαίωμα ἐμπεριλαμβάνεται τῆς λαμπροφόρου μόνον καὶ τὸ τοῦ ἐλαίου εἰς τὰς ὀρισμένας ἑορτὰς, ἄλλοις δὲ δίσκος δὲν εἴθισται. Τῶν μνημοσύνων τὰ δικαιώματα καὶ τῶν γάμων ὀρισθήσαν κατὰ μέσον ὄρον, καθότι διορισμένους κατ' ἔτος δὲν συμβάλουσι κηδεῖται ἐνοριακαὶ καὶ γάμοι. Παρατηρητέον πρὸς τούτους ἐκ τῶν λογιζομένων ὡς κανονικῶν δὲν προσφέρονται παρ' ἑλόν, εἰ μὴ παρὰ τινων τακτικῶς καὶ τινων ἐκ διαλειμμάτων, παρὰ δὲ 10—12 οἰκογενειῶν ἐκτὸς τῶν

ἀπόρρον μὴδὲν διὰ κακοήθειαν καὶ καχεξίαν. Τὸ ἄτοπον καὶ ἄδικον τοῦτο προσφυῶς πρέπει νὰ διορθωθῆ. Εἰς τῶν μνημοσύνων τὰ δικαιώματα ἐμπεριλαμβάνονται καὶ καθυστεροῦντα χρόνια ἀπὸ κακοήθη δυστροπία τινῶν. Παρατηρεῖται πρὸς τούτους ὅτι καὶ οἱ ἐνορχεῖται δὲν εἶναι ἐνταῦθα συνήθως ὑποχρεωτικοί· ὅθεν διὰ κοσμικὰς πολλάκις αἰτίας μεταβαίνουν ἀπὸ μίαν ἐκκλησίαν εἰς ἄλλην. Σημειῶ προσέτι ὅτι εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ ἁγιασμοῦ ἐμπερὶ ἔχεται καὶ τῶν Φώτων καὶ τῶν κατὰ περίστασιν τόπων ἐπιτελεσθέντων. Παρατηρεῖται προσέτι ὅτι διὰ τὸ ὑπερτίμημα ἤδη τοῦ ἄρτου ἀπογίνεται τὸ ποσὸν τῶν 396 δρ. εἰς τὴν προτέραν τιμὴν καταβιβάζεται 10 λεπτά ὁ ἄρτος».

Ἔπεται ἡ συνέχεια.

K. I. Δ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

1. Εἶναι προτιμότερον νὰ ὑποτάσσωμεν ἑαυτοὺς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ εἰς τὸ ἰδικόν μας.
2. Ὄταν ἀποκλείσωμεν ἐκ τῆς καρδίας μας τὸν Θεόν, καθίσταται αὕτη ἡ ἔδρα ἐνθα ἐκκολλάπτονται ὅλα τὰ κακά.
3. Ἀφοῦ πάσχοντες σωματικῶς παραδίδομεν ἑαυτοὺς μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὰς χεῖρας ἐμπειροῦ ἱατροῦ, διατί πάσχοντες ψυχικῶς δὲν παραδίδομεν ἑαυτοὺς μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ;
4. Ὄταν ὁ Θεὸς προσφέρῃ εἰς ἡμᾶς τὸ ποτὸν τῆς θλίψεως, ἅς ἔχωμεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἔχει καὶ ἐλάστην σταγόνα αὐτοῦ μετρήσει.
5. Ἐχεις ἀποκάμει βαδίζων μόνος τὴν ὁδὸν τῆς ὀδύνης, διατί ἐπικαλεῖσαι εἰς βοήθειαν τῆς ἀγωνίας σου τοὺς ἀνθρώπους καὶ οὐχὶ τὸν Θεόν;
6. Ἀφοῦ, ὅταν ἔχωμεν χάσει τὸν δρόμον, εὐχαρίστως ἀκολουθοῦμεν τὸν πρῶτον τυχόντα μεταχειριζόμενοι αὐτὸν ὡς ὁδηγόν, διατί, ὅταν ἔχωμεν χάσει τὸν δρόμον τῆς ἀληθοῦς γαλήνης καὶ εὐτυχίας, δὲν ἀκολουθοῦμεν τὸν Θεόν;
7. Πόσην παρηγορίαν θὰ ἠτθανόμεθα ἐν ταῖς λύπαις ἡμῶν ἐὰν εἴχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ δι' ἡμᾶς ἔχει στείλει τὸν Παράκλητον.
8. Ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν Χριστὸν περισσότερον ὅλων τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου δὲν ἀγαπᾷ αὐτὸν καθόλου.
9. Ὄταν οἱ ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ φονεύσωσι τὸν πλησίον διὰ τῆς χειρὸς των, φονεύουσιν αὐτὸν ἐνίοτε διὰ τῆς γλώσσης των.
10. Ὁ ἐπικινδυνωδέστερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐπικινδυνωδέστερος καὶ αὐτῶν τῶν ἀγγέλων θηρίων, εἶναι ἐνίοτε ὁ ἄνθρωπος.
11. Ὅσον περισσότερον γνωρίζομεν τὸν Χριστὸν, τόσον περισσότερον αὐξάνει ἡ ἐπιθυμία νὰ γνωρίσωμεν αὐτὸν ἀκόμη πληρέστερον.
12. Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ ἐργασία ἣτις φέρει τὸν πλουσιώτερον θερισμόν.

K. I. Δ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗ

ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ
E. R. SEEBERG [5]

2. Ὁ ῥωσικὸς κληρὸς.

Ὁ ῥωσικὸς κληρὸς διαίρεται εἰς δύο καὶ κοινωρικῶς ἀκόμη διακρινόμενας τάξεις, τὰς ὁποίας ἡ λεγομένη «Ζῶσα ἐκκλησία» προσεπάθησε νὰ ἄρῃ, τοὺς ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1922 ἐσηματίσθη ἡ οὕτω κληθεῖσα «Ζῶσα Ἐκκλησία», ἡ ὁποία, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, θέλει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν βᾶσιν τῶν πρώτων αἰῶνων τῆς ἐκκλησίας. Ἰστορία. Δὲν εἶναι οὐτε κρατικὴ οὐτε ὄργανον τῶν Σοβιέτ. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἦτο ἡ κατάργησις τοῦ Πατριάρχου, ἡ ἄρσις τῆς διαφορᾶς μεταξὺ μέλανος καὶ λευκοῦ (μοναχικοῦ καὶ ἐγγάμου) κληροῦ καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῶν συμβεβηκότων μέτρων ὡς χριστιανικῶν. Παρ' ὅλα ταῦτα, τὸ κράτος δὲν παρεχώρησεν εἰς αὐτὴν τὸ Κογκορδάτον, τὸ ὁποῖον ἀπρῆτετο διὰ τὸ κύρος τῆς. Ὁ ἐπίσκοπος ἐπὶ τσαρισμοῦ ἢ ὁ ἀνώτερος κρατικὸς υπάλληλος ἀπολαμβάνων τιμῶν στρατιωτοῦ. Τὸ κράτος δὲν ἔδιδε μέγαν μισθόν, τὰ ἔσοδά του ὅμως ἠδύνοντο διὰ τῶν μοναστηρίων καὶ τῶν ἐκ τῆς ἰδιοκτησίας αὐτῶν ἐσόδων. Ὁ κατώτερος κληρὸς ὄφειλε νὰ ἐπιδεικνύῃ πρὸς τὸν ἀνώτερον ὑψίστην τιμὴν φθάνουσαν μέχρι τελείας ὑποταγῆς. Ὁ λευκὸς (ἐγγάμος) κληρὸς ἀνήκεν εἰς τὰ λαϊκὰ στρώματα. Καὶ ὁ λαὸς συμπεριεφέρετο πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς ἴσον, ὅταν βεβαίως οὗτος ἦτο ἐκτὸς τοῦ γαοῦ. Πάντοτε ἡ πενία τῶν ἱερέων, οἱ ὁποῖοι κυρίως ἀπέεζον ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τῶν ἀγγῶν των καὶ ἐν μέρει ἐξηρωτῶντο ἀπὸ τοῦ μεγαλοκτημοναζ, ἠμπόδιζε τὸ νὰ ἀπολάβουν ἐκτιμῆσεως. Τοῦτο κατέπνιγε τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας καὶ ὠδήγει εἰς συναλλαγὴν, ἐν περιπτώσει δὲ μικροδιαφορῶν καὶ εἰς ἔριδας μεταξὺ τῶν συναδέλφων, αἱ ὁποῖαι πολλάκις ὡς αἰτίαν εἶχον τὸ χροῖμα. Πρὸς τοῦτο ἐπίσης συνετέλει καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἱεροσύνη εἶχεν ἐν πολλοῖς γίνει κληρονομικὴ. Ὁρχοντο εἰς ἐπιγαμίας αἱ οἰκογενεαὶ τῶν ἱερέων μεταξὺ των καὶ οἱ υἱοὶ των ἐγίνοντο ἐπίσης ἱερεῖς. Ἡ μόρφωσις ἐν εἴδει ἐξασκήσεως παρεῖχτο ἐν ἱεροσπουδαστηρίοις, κατωτέροις καὶ ἀνωτέροις· κατόπιν ὁ σπουδαστὴς εὗρισκε μίαν θέσιν εἰς τὴν ὑπαιθρον. Ἐὰν οὗτος ἦτο ταπεινὸς πρὸς τὸν ἐπισκοπὸν του καὶ ἔδιδε σεβαστὸν χρηματικὸν ποσὸν εἰς τὸν γραμματέα τοῦ ἐπισκόπου, ἦτο δυνατόν νὰ λάβῃ θέσιν καὶ ἐν τῇ πόλει, ἄλλως θὰ ἔμενεν ἐφ' ὄρου ζωῆς εἰς τὴν ὑπαιθρον. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁ γ' ἐπεχείρησε καὶ ἐνταῦθα ποιᾶν τινα μεταρρυθμίσεις, ἀλλ' ἡ μόρφωσις παρέμεινε πάντοτε πενιχρά. Ὀλίγα λατινικὰ καὶ ἐλληνικά, ὀλίγη ἐκκλ. ἱστορία καὶ δογματικὴ δὲν ἠδύναντο νὰ γεφυρώσωσι τὸ χάσμα, τὸ ὁποῖον διηνοίγετο μεταξὺ τοῦ κληροῦ τούτου καὶ τῶν ῥώσων διανοουμένων. Δὲν εἶναι ὅμως δυνατόν ἐπ' ἀπειρον ἡ Ἐκκλησία νὰ μένῃ ἀποκεκλεισμένη ἀπὸ τὴν κρατικὴν ζωὴν καὶ τὸν πολιτισμόν. Διότι βεβαίως ὑφίσταται σχέσις μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ πολιτισμοῦ καὶ οἱ διανοούμενοι ἐπίσης ἠσθάνοντο συμπάθειαν πρὸς τὴν συγκινητικῶς ἀρχαιοπρεπῆ, ἀβοήθητον καὶ καθυστερημένην

Ἐκκλησίαν. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην ἔλειπεν ὁ ζῶν πολιτισμός, ἡ ζωογόνος πνευματικὴ ζωὴ· ἔδιδεν ὠρισμένας θεμελιώδεις ἰδέας, ἀλλὰ τὰ τέκνα τῆς σὺν τῷ χρόνῳ ἔγειναν ὑπέρτερα αὐτῆς καὶ τέλος ἐστράφησαν κατ' αὐτῆς τῆς μητρός των. Ἦτο δυστύχημα, ὅτι εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὁ Χριστιανισμὸς περιορίζετο κυρίως εἰς τὴν λατρείαν καὶ ἐξηγλεῖτο εἰς τὴν ἐκτέλεσιν μόνον τελετῶν. Οἱ μοναχοὶ ἔζων κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Μ. Βασιλείου. Τὸ καθῆκον τῆς ἐργασίας τοῖς εἶναι ἀγνωστον, τὸ ἔργον των ἦτο νὰ εὐρίσκωνται ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεόν, ὅπερ δὲν εἶναι μικρόν. Τὸ Α καὶ τὸ Ω εἶναι ἡ σχέσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν. Τὰ ἄλλα ἀπέναντι αὐτοῦ εἶναι ἢ μικρὰ ἢ τίποτε. Πρόκειται περὶ ἰδιαζούσης, βαθείας, καὶ εἰς ἡμᾶς (τοὺς Γερμανοὺς δηλαδὴ) ξένης θεωρίας, ἡ ὁποία θέτει εἰς δευτέραν μοῖραν τὸ καθῆκον τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Διότι τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ «ὁ Θεὸς καὶ ἐγώ». «Ἐγὼ καὶ σὺ» εἶναι δευτερεῦον. Καὶ ἡ ἱστορία, ἡ κοινωνία, ὑπὸ κοσμικῆν ἔποψιν, εἶναι ἤδη ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

3. Ἀνατότιτες διὰ τὸ μέλλον.

Αἱ μὴ χριστιανικαὶ θρησκείαι (Βουδδισμός, Κομφουκισμός, Ταοισμός) ἐν Ἰαπωνίᾳ καὶ Κίνᾳ εἶναι λίαν διαδιδόμεναι. Ἄλλ' ἔκει ἀκριβῶς θὰ σημάξη ἡ ἱστορικὴ στιγμή τῆς Εὐρώπης. Ἡ Ἰαπωνία εἶναι, ἐξαιρουμένης τῆς Ρωσσίας, ἡ μόνη μὴ χριστιανικὴ μεγάλη δύναμις. Ἡ Ἰαπωνία θὰ ὀργανώσῃ καὶ θὰ ἐξοπλίσῃ τὴν Κίναν, καὶ δύναται διὰ τῆς θαυμαστῆς δυνάμεως, ἣν κατέχει ἐν τῇ ἐνώσει τοῦ ἀσιατικοῦ μετὰ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ, νὰ καταστῇ εἰς τὸ μέλλον τὸ κέντρον τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. Ἡ ἐπιδρομὴ τῆς κινεζικῆς φυλῆς ἐναντίον τῆς Εὐρώπης εἶναι παγκόσμιον πρόβλημα τοῦ μέλλοντος. Ἐπίσης δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τις εἰς ἀπὸ κοινοῦ ἐνέργειαν μετὰ τῶν φραϊῶν, τῶν μαλαίων καὶ τῆς μαύρης φυλῆς. Διὰ τὴν αἰῶνα ἡπειροὶ δὲν θὰ ἐπεξεργάζονται αἱ ἴδιαι τὰς πρώτας ὕλας των καὶ τοιουτοτρόπως δὲν θὰ θέσωσι τὴν Εὐρώπην πρὸ ἐντελῶς νέων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων; Ἄλλ' εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς νέας διεισδύσεως τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀνατολὴν θὰ εἶναι ἀπολύτως οφθαλμοφανὴς ἡ ὑπηρεσία καὶ τὸ ἔργον τῆς Ἰεραποστολῆς· ὁ ὀρθόδοξος χριστιανισμὸς εἰς τὴν Κίναν καὶ τὴν Ἰαπωνίαν δύναται πιθανῶς νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐσωτερικὸς μεσίτης τῶν χριστιανικῶν ἀξιών καὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Διότι σήμερον—ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν πρόσληψιν τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ ὑπὸ τῶν γερμανῶν—πρόκειται περὶ τῆς ἀποδοχῆς καὶ ἀποκτίσεως τῶν τεχνικῶν κατακτήσεων τῆς Εὐρώπης καὶ περὶ τοῦ ἐὰν καὶ κατὰ ποῖον τρόπον δύναται νὰ ἀφομοιωθῶσιν αἱ ψυχικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ δυνάμεις καὶ παραδόσεις.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἱστορίας καὶ πραγματικότητος ἀγνοία.

Οἱ «Ἐκκλησιολογοὶ» τοῦ Λονδίνου σχολιάζοντες τὰς περὶ τὴν ἐν τῇ Τεροσλύμοις καὶ Ἀλεξανδρείᾳ πατριαρχικὴν ἐκλογὴν προκινῶσας δυσκολίας, μετὰ δυσφορίας σημειοῦν τὴν ἀξίωσιν τῶν ἐλλήνων νὰ θεωροῦν ὡς κληρονομίαν δῆθεν ἑλληνικὴν τὴν ὄλην ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν. «Ἡ ἐσφαλμένη αὕτη ἀντίληψις—λέγουσιν—δὲν περιορίσθη, ἱστορικῶς, εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ πάντοτε ἐπῆρξεν ἱστορικὸν λόγον πρὸς παραδοχὴν τῆς. Ἐν ταῖς ὀρθόδοξοις ὁμως χώραις ἀναμφιβόλως προέκυψεν ἐξ αὐτῆς προστριβή. Ἐν ταῖς σλαβικαῖς χώραις, ὅπου ἐπὶ ὀθωμανικῆς κυριαρχίας πάντες οἱ ἀνώτεροι κληρικοί, συχνὰ δὲ καὶ ἡ λειτουργικὴ γλῶσσα, ἦσαν πάντοτε ἑλληνικά, ἐγένοντο ὑποχωρήσεις συνεταὶ καὶ εἰλικρινεῖς, τὸ ἀποτέλεσμα δ' ἐπῆρξεν ὅτι δὲν ὑπάρχον ἐκκλησίαι περισσότερον ὀρθόδοξοι τῶν ἐν τοῖς Βαλκανίοις αὐτοκεφάλων ὀρθόδοξων ἐκκλησιῶν. Ἐἴνε, ἐπομένως, φυσικόν—συμπεραίνει τὸ φύλλον—ὅτι τὸ αὐτὸ δέον νὰ γένη καὶ διὰ τὰς χώρας τῶν ἀραβοὺς ὀρθόδοξων, ἡ δὲ τοῦ Πατριάρχου Μελετίου προᾶξις τῆς κατοχυρώσεως τῆς ἀρχῆς ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχον σὺροι ἐπίσκοποι ἐπῆρξε καρπὸς μιᾶς σφῆς ἅμα καὶ χαρακτηριστικῆς πολιτικῆς».

Ἐπανόρθωσις.

«Ἐν τούτοις ἐρωτᾶται—ἐπανορθοῦν ἑαυτὸ συνεχίζει τὸ αὐτὸ φύλλον—: πόσοι σὺροι εἶνε πράγματι ἱκανοὶ νὰ ἦνε καλοὶ ἐπίσκοποι ἀκριβῶς σήμερον; Ἡμεῖς εἰλικρινῶς ἐδέχθημεν τὴν ἀρχὴν ὅτι καὶ ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἐν Ἰνδίας οἱ ἰθαγενεῖς εἶνε ἐκλέξιμοι δι' οἰονδήποτε ἀξίωμα· ἀλλὰ πάντοτε προκύπτει τὸ ζήτημα: πόσοι ἐξ αὐτῶν εἶνε ἱκανοὶ νὰ τὸ ἀναλάβουν; Δὲν θὰ ἦτο λοιπὸν τεκμήριον ἀπλῆς ἐθνικῆς φιλαντίας ἐὰν οἱ Ἕλληνες ἔθετον τοιοῦτο ζήτημα εἰς παρομοίας περιπτώσεις. Ὁ πρὸς δὲ τὰς ἀξιώσεις τῶν σὺρων περὶ πλήρους συμμετοχῆς εἰς τὴν δικονομικὴν ἐκκλησιαστικὴν διαχείρισιν, οἱ Ἕλληνες σήμερον ὑπερέχον ἀναμφισβητήτως εἰς ὄγκον. Οἱ σὺροι δυνατὸν νὰ ἔχον δικαίον ζητούνητες περισσότερους ἐπισκόπους καὶ μείζονα μετοχὴν εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἔλεγχον· ἀλλὰ ἐδυσχεραίναν αὐτὸ διὰ τῆς καταφυγῆς των εἰς ἰσλαμικὴν κυβέρνησιν. Ἡ συνήθεια αὐτῆ τῆς ἐτοιμότητος τῆς καταφυγῆς εἰς τὸ «Χουκουμέτ» κατὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς διενέξεις ἐπῆρξεν ὀλεθρία διὰ τὰς ἀνατολικὰς ἐκκλησίας ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας».

Τὰ ἐν Αἰγύπτῳ.

Τὸ ἔγκριτον λονδίνειον φύλλον φησὶ καὶ τὴν ἱστορίαν ἀγνοοῦν καὶ τὴν πραγματικότητα οὐκ ἀκριβῶς ἀντιλαμβάνομενον, καίτοι διὰ τοῦ δευτέρου σχολίου του ἀποκαθιστῇ τὰ πράγματα ὅπως δῆποτε. Καὶ τί μὲν συμβαίνει ὡς πρὸς τὰς προστριβὰς μετὰ τὸ ὀρθόδοξον τῶν Ἱεροσολύμων Πατριαρχείου καὶ τῶν ἀραβοφώνων ὀρθόδοξων τῆς Παλαιστίνης, ἐξηγήσαμεν ἤδη ἄλλοτε ἀπὸ ταύτης τῆς στήλης ἐξ ἀφορηῆς ἀναλόγων σχολίων τοῦ αὐτοῦ λον-

δινείου φύλλον (τ. γ' σ. 253). Ἄλλ' ὅτι τοῦτο δὲν ἔχει γινῶσιν καὶ τῶν ἐν Αἴγυπτῳ συνθηκῶν τοῦ θεοδόξου ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ καὶ τοῦ τῶν σύρων, εἶνε ἀναμφισβήτητον. Οἱ δεῦτεροι, καίπερ ἀποτελοῦντες μικρὰν μειονότητα ἀπέναντι τῶν πρώτων, διατυποῦν ἀξιώσεις τόσον δυνατάλογους πρὸς αὐτὴν καὶ ὑπερβολικάς, ὥστε εἶνε φρεσικὸν νὰ εὐρίσκωσιν ἀντιθέτους τοὺς Ἕλληνας διὰ τὴν τάσιν των ταύτην νὰ ἐπιβληθοῦν ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι ὡς μητρικὴν γλῶσσαν ἔχουν τὴν γλῶσσαν τῆς χώρας, τὴν ἐπίσημον δηλ. γλῶσσαν τοῦ κράτους. Τὸ γεγονός τοῦτο φαίνεται διαθρόπτον τὴν αἰγυπτιακὴν κυβέρνησιν τόσον, ὥστε νὰ μὴ ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἀδικεῖ τὴν βλῆν ὑπόθεσιν ἐπιμένονσα νὰ ἰκανοποιηθῶσιν αἱ ἀξιώσεις τῶν σύρων. Ταῦτα, ἀνεξαρτήτως τοῦ θιγομένου ὑπὸ τῶν «Ἐκκλησ. Καιρῶν» ζητήματος τῆς ὠριμότητος τῶν σύρων νὰ ἐπιμισθῶσιν ἀξιώματα ὅποιοι τὸ ἐπισκοπικόν, ἐνῶ οἱ ἴδιοι θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιληφθῶσι τὸ πρᾶγμα, ἐὰν ἤθελον ψυχραίμως καὶ ἀντικειμενικῶς νὰ κρίνωσιν ἐξ ὅσων ἐπισυμβαίνουσιν ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικῶν κύκλοις τῆς Συρίας.

Οἱ ἀμέτοχοι

Τῆς ἀπὸ κοινοῦ ἐν ὄλῳ τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ γενομένης ἐκκλήσεως πρὸς τοὺς οἰκείους λαοὺς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης δὲν μετέσχον πρῶτον ἡ παπικὴ Ἐκκλησία, δεῦτερον αἱ ἐν Γερμανίᾳ Ἐδαγγελικοὶ Ἐκκλησιαί, τρίτον ἡ ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησία. Ἡ ἀποχὴ τῶν δύο τελευταίων εἶνε εὐεξήγητος ἐκ τῶν ἐν ταῖς χώραις ταύταις εἰδικῶν πολιτικῶν συνθηκῶν. Οὐχ ἦν τὸν δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένον δυσκολιῶν καὶ τὸ κράτος τοῦ Βατικανοῦ, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῆς περὶ τοῦ ἰταλοαβυσσινιακοῦ πολέμου σιωπῆς τοῦ Πάπα, περὶ τῆς ὁποίας τόσα ἐγράφησαν—καὶ ἀκόμη γράφονται—σχόλια. Ἐὰν ὅμως ἤθελε τὸ Βατικανὸν νὰ ἐπιδείξῃ ἀλληλεγγύην πρὸς σύμπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξεύρη τὸν τρόπον ὅπως εἴπῃ λόγῳ περὶ εἰρήνης, ἔξω τῶν συνθηκῶν καὶ τακτικῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης προσευχῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον προὔκειτο περὶ εἰδικῆς περιπτώσεως, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ ψυχολογικοῦ ἐπὶ τῶν λαῶν ἀποτελέσματος τῆς τοιαύτης παρεκκλησιαστικῆς ἀλληλεγγύης.

Περὶ τοῦ ἐν Γερμανίᾳ διωγμοῦ τῶν ἑβραίων γράφοντες οἱ λονδίνεοι «Ἐκκλησ. Καιροί» ἐπὶ τῇ βάσει ἀνταποκρίσεων ἐκ Γερμανίας διαπιστοῦσιν ὅτι οὗτος ἀποβαίνει ὁ σημεῖραι φοβερώτερος καὶ ἐπιμονώτερος μὲ πλήρη ἀδιαφορίαν πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς ξένης κοινῆς γνώμης ἐντύπωσιν. Ὁ ῥῶσος Δωρ Σακολόφ σημεῖοι σχετικῶς ὅτι ἡ ἀγωνία τοῦ γερμανικοῦ ἑβραϊσμοῦ ἐφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν κατεπειγούσης προσοχῆς καὶ κατέστη τόσον περιπλοκὸν διεθνὲς πρόβλημα, ὥστε κατὶ πρῆπει ἀθωοεῖ νὰ ἐπιχειρηθῇ οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ ἀνά τὸν κότμιν ἑβραϊσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ συνόλου τῆς ἀνθρωπότητος. Οἱ «Ἐκκλησ. Καιροί» ὡς πρὸς τοῦτο λέγουσιν ὅτι τὸ μόνον δυνατὸν νὰ γείνη εἶνε ἡ διευκόλυνσις τῶν ἑβραίων πρὸς μετανάστευσιν, ὅτι δ' ἡ μόνη χώρα πρὸς ἣν δύνανται νὰ πραγματοποιηθῇ μία εὐρεία μετανάστευσις εἶνε ἡ Παλαιστίνη. Ὑπάρχουν πολλοὶ οἰκογένηται κάτοχοι περιουσίας τοῦλάχιστον χιλίων λίτρων, δυνάμενοι νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐν Παλαιστίνῃ, μεγάλη δὲ προσπάθεια καταβάλλεται ὑπὸ τῶν μάλλον ἐσεχόντων ἀγγλῶν καὶ ἀμερικανῶν ἑβραίων πρὸς

ἐξασφάλισιν ἐπαρκεῖς ποσοῦ—ἴσως £ 20,000,000—διὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν γερμανοεβραίων ἀπὸ τῆς τυραννίας. Μεγάλῃ ἀνάπτυξις τοῦ ἑβραϊκοῦ τῆς Παλαιστίνης πληθυσμοῦ θὰ προκαλέσῃ ἀναντιρρήτως διαμαρτυρίας ἐκ μέρους τῶν ἀράβων—προσθέτει τὸ ἐν λόγῳ φύλλον—, ἀλλ' ἡ Μ. Βρετανία ἔχει ἐγγυηθῆ νὰ καταστήσῃ τὴν Παλαιστίνην ἐθνικὴν τῶν ἑβραίων ἐστὶν, ἀναμφιβόλως δ' ἡ χώρα δύνανται νὰ περιλάβῃ πολυαριθμότερον τοῦ νῦν πληθυσμόν.

*

Ἐν σχέσει πρὸς τὸν κατὰ τῶν ἑβραίων ἐν Γερμανίᾳ διωγμόν, ὑπὸ τοῦ καρδινάλιου Faulhaber, ἀρχιεπισκόπου τοῦ Μονάχου, ἐξεδόθη βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἰουδαϊσμός, Χριστιανισμός καὶ Γερμανία», περιλαμβάνον θρησκευτικὸν λόγον τοῦ ρηθέντος τῷ 1933. Οἱ λόγοι οὗτοι ἔσχον ἀφορμὴν τὴν ἐν Γερμανίᾳ ἀντισημιτικὴν προπαγάνδαν, ἣς εἶνε καὶ τείνει νὰ καταγγέσῃ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἱστορίας τῆς Π. Διαθήκης ἐν τοῖς γερμανικῆς σχολείοις καὶ νὰ ἐξοστρακίσῃ ἐκ τῆς γερμανικῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας πᾶν ἰουδαϊκὸν στοιχεῖον. Ὁ σ. ἐξάγει τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἰουδαϊσμοῦ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ ὅτι ὁ ἑβραϊκὸς λαὸς ὑπῆρξεν ὁ φορεὺς μιᾶς μοναδικῆς ἀπὸ Θεοῦ ἀπκαλύψεως καὶ καταδεικνύει τὴν ὑπεροχὴν τῆς θρησκευτικῆς, ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰσραὴλ ὑπὲρ τὰς λοιπὰς σημιτικὰς φυλάς καὶ καθ' ὅλον ὕψος τὸν ἐθνικὸν κόσμον. Ἐπικρίνει τὰς γνωστάς μορφὰς κατὰ τῆς ἠθικῆς τῆς Παλ. Διαθήκης, φέρει δέ, τέλος, τὸν Τάκιτον μαρτυροῦντα ὅτι αἱ ἐθνικαὶ γερμανικαὶ ἀρεταὶ εἶνε καρπὸς τῶν χριστιανῶν ἱεραποστόλων, οὐδαμῶς δὲ ἀποτελοῦν γνῶσιματα τῆς γερμανικῆς φυλῆς τῶν ἐθνικῶν χρόνων. Εἰς τὸν χριστιανισμόν, λέγει ὁ σ., ἡ Γερμανία ὀφείλει τὴν φιλολογίαν τῆς, τὸ διανοητικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν πνεῦμα, τὴν ἐθνικὴν τῆς ἐνότητα καὶ τὰς βιομηχανικὰς ἀρετὰς τοῦ λαοῦ τῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην.

—Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κανταβουρίας ἀπήντησεν εἰς τὸ συλλυπητήριον ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Βασιλέως τηλεγράφημα θερμῶς εὐχαριστῶν.

—Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ἱερῷ πανεπιστημιακῷ ναῷ τῆς Καπνακῆς, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν δὲ τοῦ ἱεροῦ Ἐδαγγελίου ὁμίλησε περὶ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, παραστήσας τὴν θέσιν αὐτῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς θεολόγων καὶ ὡς συγγραφέων καθόλου. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσε τὸ μνημόσυνον τῶν ἱδρυτῶν, εὐεργετῶν καὶ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Αὐθήμερον δὲ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου ὁ Καθηγητῆς κ. Γ. Σωτηρίου ὁμίλησε περὶ τῆς ἐθνικῆς δράσεως τῶν μονῶν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους. Τὴν τε θείαν λειτουργίαν καὶ τὴν τελετὴν τοῦ Πανεπιστημίου ἐκτός ἄλλων παρηκολούθησαν οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ οἱ Ὑπουργοί, ὁ Πρῶτανις καὶ οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πολλοὶ φοιτηταί.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐπαναδιορίσθη ὁ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ κ. Θ. Σπεράντιος.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὁργανισμοῦ Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καθιερώθη ἡ μετὰ τοῦ κ. Μπράου συνθήκη τῆς μισθώσεως τοῦ μεγάλου ἐκκλησιαστικοῦ κτήματος Βουλιαγμένης.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν ἀνεκοίμως τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὴν εἰς προεβύτερον χειροτονίαν τοῦ Ἰωάννου Δ. Πράπα, ὡς ἐφημερίου τοῦ χωρίου «Ἀγία Κυριακή», δι' ὃ καὶ ἐξελέγη, καὶ ὅτι διώρισεν κατὰ μετὰπειμψιν ἠγουμένον τῆς ἱ. μονῆς «Σταγιάδων τὸν ἱερομόναχον τῆς ἱ. μονῆς «Γκοῦρας» Ἀρτεμῆν Ντούσγον

άντι του απολυθέντος μοναχού 'Ιλαρίωνος Βασιλείου και διορισθέντος προσωρινού συμβούλου της άνω μονής, και ως προσωρινόν σύμβουλον της ι. μονής Βαρλαάμ των Μετεώρων τόν Ιερομόναχον 'Ηγίαν Γάλλον αντί του αποβύσαντος 'Ανθίου Τσιγκα μοναχού.

—'Ο Σεβ. Μητροπολίτης 'Ηλείας άνεκρίνωσε τή 'Ι. Συνόδω, ότι διώρισε προσωρινόν σύμβουλον της ι. μονής «Σκαφιδάς» τόν Ιερομόναχον Γερμανόν Ααγκαδηρόν.

—'Η 'Ι. Σύνοδος προτάσει του Σεβ. 'Αλεξανδρουπόλεως ενέκρινε την εις ιερέα χειροτονίαν του Κωνσταντίνου Σταθάκη διά τή παριμεθόριον χωρίον Ιβρουσίαν.

—Κατόπιν της διά του Σεβ. Μητροπολίτου Μανιναίας και Κονουρίας υποβληθείσης τή 'Ιερά Συνόδω σχετικής άναφοράς του ήγουμενοσυμβουλίου της ι. μονής «'Επάνω Χρόμας» ενέκρινεν αυτή την έκποίησιν του έν Πιάνη ύδροπόλου της μονής μειά της περιοχής αυτού.

—'Η 'Ιερά Σύνοδος μετά την διά του Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας υποβολήν αυτή σχετική πράξεως του ήγουμενοσυμβουλίου της ι. μονής Δευκών ενέκρινε την εκποίησιν του έν τή θέσει «Μανδράκι» κτήματος της μονής και την διά του κτήματος άγοράν κτήματος άκινήτου έν 'Αθήναις ή έν Πειραιεί.

—'Ο Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος ανέφερε τή 'Ιερά Συνόδω, ότι τόν προσωρινόν εφημέριον της άγίας Μαρίνης Ασμέων αίδεσ. Ιερέα 'Ιωάννην Διαμαντήν έμονιμοποίησεν εις τακτικόν αυτής εφημέριον συμφώνως τω άρθρω 13 του άναγκαστικού νόμου.

—'Ο Σεβ. Μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας ανέφερε τή 'Ιερά Συνόδω την εις ιερέα χειροτονίαν του 'Ανδρέου Παπαναστασίου, ως εφημέριου του ι ναού των Εισοδίων της Θεοτόκου Λαχουρίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

'Επί τού, έν Κάρολιτις γενομένοις έπ' εσχάτων τή πρωτοβουλία του Μακαρ. Πατριάρχου Σερβίας προς έκκλησιαστικήν ειρήνευσιν των ρώσων της διασποράς οι σεβ. Μητροπολίται 'Αντώνιος, 'Εδλόγιος, Θεόφιλος και 'Αναστασίος και ο θεοφιλέστ. 'Επίσκοπος Δημήτριος άπέλυσαν ένγκυκλιον γράμμα προς τους πιστούς της άπανταχού ρωσικής διασποράς, έν η, εξιστορούντες τά των τελευταίων έν Κάρολιτις συνδιασκέψεις των ρώσων άοικηθέν, έκφράζουσι την έλπίδα ότι δεν απέχει πολύ πλέον ή ήμερα καθ' ήν ή ενιαία οργανική διοίκηση της ύπερορίου ρωσικής 'Εκκλησίας θά καταστή πραγματικότης, τούτου δ' ένεκα πάντες προτρέπονται όπως παραδώσωσιν εις λήθην τά μέχρι τούδε έν διαίρεσει κρατήσαντα τους μακράν της πατρίδος ρώσους θλιβερά, πανταχού δ' επικρατήση ή άγλαη και ή όμόνοια

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

'Εκ πρωτοβουλίας του σωματείου «Anglican and Eastern Churches Association» έτελέσθη έν Λονδίνω μνημόσυνον ύπερ άναπαύσεως της ψυχής του Οίκουμην. Πατριάρχου Φωτίου. Κατά την τελετήν παρήσαν ο αντιπρόσωπος του 'Αρχιεπισκόπου Καντερβερβρίας και του 'Επισκόπου Λονδίνου 'Επίσκοπος του Fulham μετ' άλλων άγγλων 'Επισκόπων και κληρικών, οι προσεβευτά 'Ελλάδας, Νοτιοσλαβίας και Πολωνίας και άλλοι επίσημοι. 'Ο 'Επίσκοπος Fulham έν λόγω του ειπεν ότι πάντων δ νους είνε εστραμμένος προς τόν μέγαν και άγιον Ιερόρχην, εις τον όποιον ύπήρξε προσφιλή ή προσέγγισις των όρθόδοξων και των άγγλικανών. Περί τού τέρμα της άπολυθείσης άπαράν Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων Γερμανός ειπε ως νεκρωσίμους αθάνα έλληνοισί, ψάλλοντες του χορού του έν Westminster ρωσικού ναού, ή όλη δ' άπολυθείσα καταλειπειά διά του νεκρωσίμου κωνταξίου φαλέντος ελλασώνισι.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Παναγ. Ν. Πατριάρχης 'Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Σουλτα; Β' δ άνακαιμιστής (7 'Οκτ. 1929—29 Δεκ. 1935). 'Ανακαιμισμός έν τού 'Εκκλ.σ. Βήματος. 'Αθήναι 1936.

Γ. Συκοντρή Κριτικά έκδόσεις νοσελληνικών λογοτεχνημάτων. 'Αθήναι 1935.

'Ιωάννου 'Αθανασάκη 'Η κατάσταση της εκπαίδευσης. 'Αθήναι, τύποις Ν. Ταρουσοπούλου 1935.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Τριφυλίας και 'Ολυμπίας

Καλούμεν τους βουλομένους και έχοντας τά υπό του άρθρου 83 του κωδικοποιηθέντος ένοριακού νόμου 5439 οριζόμενα προσόντα όπως έντός μηνός από σήμερα υποβάλωσι τή καθ' ήμάς ιερά μητροπόλει τά υπό του άρθρου 83 του ειρημένου νόμου 5439 οριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου να προβώμεν εις άνακήρυσιν ύποψηφίων Ιερέων της χηρευούσης ένορίας «άγίου Γεωργίου» 'Ραχών, της έπαρχίας Τριφυλίας. 'Εν Κυριασίσι τή 21 'Ιανουαρίου 1936 τ' 'Ο Τριφυλίας και 'Ολυμπίας 'Ανδρέας.

Ι. Μητρόπολις Κεφαλληνίας

Προκειμένου να πληρωθώσι διά τακτικών εφημερίων άι κενά θέσεις των χωρίων 1) Δεμουτσαντάτων, 2) Σβρωμάτων, 3) Μεταξάτων, 4) Μαυράτων, 5) Καταρράχου, 6) Διγαλέτου, 7) Δενδρινάτων, 8) Κουρουκιάτων, 9) Καμινωράτων και 10) Γουζάτων, καλούμεν τους βουλομένους να καταλάβωσι τάς θέσεις ταύτας, όπως μέχρι της 15 Μαρτίου 1936 υποβάλωσιν ήμίν τά συμφώνως τω άρθρω 83 του κωδικ. νόμου 5439 και τας σχετικώς διατάξεις άπαιτούμενα πιστοποιητικά διά την άνακήρυσιν αυτών ως ύποψηφίων. Πλείονες πληροφορίες προς έκτέλεσιν της παρούσης παρέχονται έν τή 'Ι. Μητροπόλει. 'Εν 'Αργοστολίω τή 10 Δεκεμβρίου 1935. τ' 'Ο Κεφαλληνίας Γερμανός.

Ι. Μητρόπολις Ναυπακτίας και Σβρουτανίας

Κενής ούτη; έν τή καθ' ήμάς ιερά Μητροπόλει της θέσεως εφημερίου του έν Ξηροπηγάδω ένοριακού Μητροπολιτικού ναού ή Ζωοδόχου Πηγής καλούμεν συμφώνως προς τάς διατάξεις του περι ένοριακών ναών και εφημερίων Νόμου, τους έχοντας τά κανονικά και νόμιμα προσόντα να υποβάλωσιν ήμίν έντός μηνός από σήμερα τά σχετικά πιστοποιητικά διά την άνακήρυσιν των ως ύποψηφίων. 'Εν Ναυπάκτew τή 20 'Ιανουαρίου 1936. 'Ο Τοποτηρητής της ιεράς Μητροπόλεως; τ' Οίλων. Σαρ. Δελούδας.

Ι. Μητρόπολις Σύρου, Τήνου, 'Ανδρου και Ξεας

'Εχοντας έπ' ήμει τώ άρθρον 81 του Κωδικοποιηθέντος νόμου περί ένοριακών ναών, εφημερίων και ΓΑΚΕ» προσκαλούμεν τους βουλομένους και έχοντας τά προσόντα να καταλάβωσι τάς χηρευούσας θέσεις τακτικών εφημερίων των Ιερών ναών των κάτωθι ένοριών: 1) 'Αναστάσεως 'Ερμουκόλεως Σύρου, 2) Προφήτου 'Ηλιού 'Επισκοπείου Σύρου, 3) 'Αγ. Γρηγόριος Ναζαρεθαδου Τήνου, 4) 'Αγ. 'Ιωάννου Μονυτάδου Τήνου, 5) 'Αγ. 'Αποστόλων Τριαντάφου Τήνου, 6) 'Αγ. Παντων 'Αηθονίων Κορθίου 'Ανδρου, 7) 'Αγ. Παρασκευής 'Ολίση Μεριάς Κορθίου 'Ανδρου, 8) Γεννησίου Σπηήρος Μπαράκων Κορθίου 'Ανδρου, 9) Ταξιαρχών 'Αναστασίου Κορθίου 'Ανδρου, 10) Γενεθλίων Θεοτόκου Κώνων Κορθίου 'Ανδρου, 11) Μεταμορφώσεως Λαοδιάς Κορθίου 'Ανδρου, 12) Εισοδίων Γιαννισίων Κορθίου 'Ανδρου, 13) 'Αγ. Νικολάου Γαυρείου 'Ανδρου, 14) 'Αγ. 'Ιωάννου Θεολόγου, Κατακοιλίου 'Ανδρου όπως έντός μηνός, από σήμερα, υποβάλωσιν εις τώ Γραφειον της καθ' ήμάς ι. Μητροπόλεως, τά υπό του άρθρου 83 του αυτού ως άνω νόμου οριζόμενα δικαιολογητικά έγγραφα των προσόντων αυτών, προκειμένου να προβώμεν εις άνακήρυσιν ύποψηφίων, διά τας ως άνω εφημεριακάς θέσεις. 'Εν 'Ερμουπόλει Σύρου τή 27η 'Ιανουαρίου 1936. 'Εντολή του Μητροπολίτου Σύρου, κλπ. 'Ο Αρχιερατικός 'Επίτροπος 'Αρχ. Μαρθοκαμίτης

Τύποις «Φοίνικος», Λεωνόγτου 4 'Αθήναι.—Τηλ. 23-878